

VAN MENS TOT MENS

LEDENORGAAN VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK 'HUMANITAS'

NUMMER 1 - ZESTIENDE JAARGANG - MAART 1968

RED. MR. G. EBBELINK EN H. VAN SCHAAIK — VERSCHIJNT 5 MAAL PER JAAR

TOCH MAAR DOORGAAN

Dit jaar is het jaar van de Rechten van de Mens. Twintig jaar geleden in 1948, heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens aangenomen en sindsdien weten we dus wat ons mensen rechtens toekomt. Het is een mooi stuk, vol hartverwarmende uitspraken, vol vrome wensen ook en doorspekt met onbereikbare hoge ethische waarden. Het is daarom ook een wat droef stemmend document. Ondanks alle zichtbare vooruitgang op allerlei gebied, die de afgelopen twintig jaar te zien hebben gegeven, dringt zich af en toe de gedachte op, dat we toch eigenlijk in 1948 grenzeloos naïef waren, toen deze Verklaring werd opgesteld. Recht op leven, vrijheid, veiligheid, gelijkheid, arbeid, bescherming door de rechtsorde, sociale voorzieningen, bescherming tegen uitbuiting en discriminatie, enz. enz. enz. Het staat er, zwart op wit, sinds 1948, en niemand kan meer beweren, dat hij niet heeft geweten, wat hem als mens en de ander als medemens toekwam.

Maar u kent de werkelijkheid; ik ook. Wat zullen we er veel over zeggen, nietwaar.

Tweederde van de wereldbevolking heeft honger, een nog groter deel van de mensheid leeft onder een of ander dictatoriaal regiem en wij allen leven met de morele kater die het gevolg is van de onmenselijkheid en wreedheid van zinloze oorlogen, die door beide partijen worden gevoerd met de leuzen van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (met hoofdletters) als rechtvaardiging van universele verkrachting van de plichten van de medemens.

Zullen we het bijtje er dan toch maar bij neerleggen? Zeggen dat het een mooi, een stichtelijk stuk is, maar dat het verder wel bijgezet kan worden bij alle andere plechtige verklaringen?

Kunt u het iemand kwalijk nemen, wanneer hij zich verder maar onttrekt aan alle participatie (mooi 'modern' woord!) en zich vervolgens concentreert op eigen welstand, eventueel bedacht op eigen ziel en zaligheid? Of toch maar doorgaan. Met de moed der wanhoop?

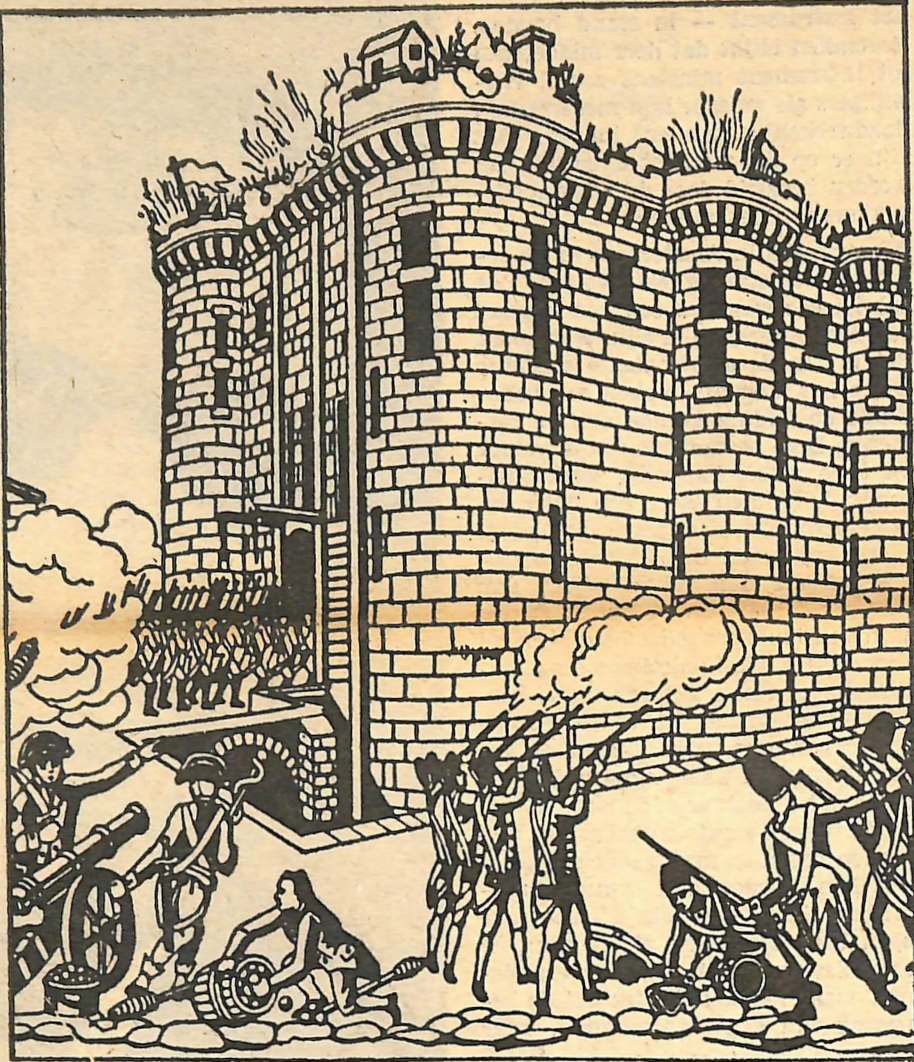
Ach, ieder moet dat maar voor zich zelf uitmaken. In ieder geval heeft de wereld (nou ja, wereld, de UNO) een veel te verstrekkend, bijna futuristisch stuk opgesteld, dat zo ruim en omvattend is, dat de schrik iemand om het hart slaat bij de gedachte dat het allemaal nog werkelijkheid gemaakt moet worden ook. Het is te groot; we zullen dus wel moeten vertalen maar kleinere eenheden. Ieder mens op de hele wereld deelachtig doen worden, wat de Rechten van de Mens als wensdroom inhouden, zal nog wel wat tijd vergen. Op zeer beperkt terrein, in een klein land, d.w.z. in het maatschappelijk werk in Nederland, de mensenwaarden van de UNO als richtsnoer nemen voor het handelen, dát zouden we nog kunnen proberen met enige kans op succes. En daarom is het misschien toch nog niet zo gek, dat deze Universele Verklaring er is.

Toegegeven, dat het allemaal wat onwezenlijk klinkt, wanneer je zo juist de Radionieuwsdienst de laatste berichten uit Vietnam en het Midden-Oosten hebt horen opsommen, opgesierd met een enkel bericht uit Biafra.

Toch ligt de enige kans uiteindelijk op het waarmaken van die universele medemenselijkheid, waarvan de Verklaring spreekt. Abstract gaat dat niet. Dat kan alleen concreet, daar waar wij leven en werken en onze medemens reëel ontmoeten.

Laten we dus toch maar doorgaan, o.a. met Humanitas en intussen toch nog maar eens een blik slaan in de 'rechten van de mens'.

G. EBBELING

VRIJHEID - GELIJKHEID - BROEDERSCHAP

IN een politiek maandblad las ik kortgeleden een boeiend artikel van een psychiater. Hij behandelde daarin de tijd waarin wij nu leven en stelde vast, dat een 'derde' revolutie op komst is. De revolutie voor het welzijn van de mens. Een goede 200 jaar geleden verdween met de — in dit verband 'eerste' — revoluties in Amerika en Frankrijk een maatschappij waarin mensen juridisch en maatschappelijk niet gelijkberechtigd waren. Ieder werd voor de wet gelijk. Hij werd burger. Er was een 'tweede' — sociale — revolutie nodig om het de mensen mogelijk te maken van deze gelijke burgerrechten gebruik te maken. Daarvoor was namelijk bezit nodig, d.w.z. dat de welvaart op andere wijze verdeeld moest worden. Wel niet in alle, maar toch in steeds meer landen is dit proces op gang gekomen of komt het op gang o.a. door het invoeren van een aantal sociale wetten.

De welvaartstaat

Voor Nederland is met het inwerking-treden van de Algemene Bijstandswet in 1965, een sluitstuk op deze sociale wetten ontstaan, waarbij aan elke burger het recht op een zeker inkomen wordt gegarandeerd (over het voldoende of onvoldoende zijn van de inkomens praat ik dus niet). Wat blijkt nu? Dat een grotere en vooral rechtvaardige spreiding van bezit en welvaart niet altijd leidt tot geluk. (Een stelling die we niet kunnen omkeren, tot 'armoede leidt tot geluk', hetgeen ons moet verontrusten). Daarom zegt bovenaangehaalde psychiater dat een 'derde' revolutie nodig is, de revolutie om het welzijn van de mens, voor het geluk van de mens. Wij constateren dat wij ons ontworsteld hebben aan een 'standenmaatschappij'; dat wij gelijkgerechtigde 'burgers' geworden zijn en nu meer dan voorheen op zoek gaan naar de 'gelukkige mens'.

Om onze welzijnsamenleving in Nederland in stand te houden blijken diverse 'instrumenten' nodig te zijn. Naast de voor de (materiële) welvaart noodzakelijke fabrieken, machines, diensten enz. blijken ook instrumenten voor welzijn nodig als — bij voorbeeld — goed maatschappelijk werk. Onze groep in Amsterdam vertaalde en vertaalt dat met 'een afdeling van Humanitas'.

Het instrument 'Humanitas'

Ik moet over de afdeling Amsterdam schrijven. Daarbij zie ik onze afde-

AMSTERDAM, EEN STAD OM IN TE LEVEN

OP ZOEK NAAR DE GELUKKIGE MENS

HUMANITAS ZOEKT MEE

ling als een welzijnsbevorderend instrument dat zijn nut en bestaansrecht méér ontleent aan de elsen van het heden dan aan een verleden van armenzorg en weldadigheid. Als ik het goed zie is de laatste jaren voortdurend gewerkt, om dit instrument zo goed mogelijk te maken. Van het bureautje met de éne beroepskracht en een groepje vrijwilligers in Amsterdam-West, plm. 20 jaar geleden, zijn we gekomen aan de instelling met 200 betaalde medewerkers en vele vrijwilligers in 1968. Het was destijds een vereniging waarin het beleid uitsluitend bepaald werd door de intuïtie van een kleine groep vrijwilligers, welke ook grotendeels zelf praktische hulp verleenden. Het is nu veranderd in een vereniging, gedragen door 2500 Amsterdamse gezinnen en een capabel bestuur, die met steun van de overheid het huidige op deskundigheid

Vervolg op pagina 2

gebaseerde hulpverleningsapparaat — het instrument — in stand houden. Bovendien blijkt dat door middel van dit instrument minstens zoveel vrijwilligers als vroeger hun medemensen daadwerkelijk kunnen helpen. Dat zijn er op dit moment circa 200. Zij worden begeleid door de vaste medewerkers van het bureau.

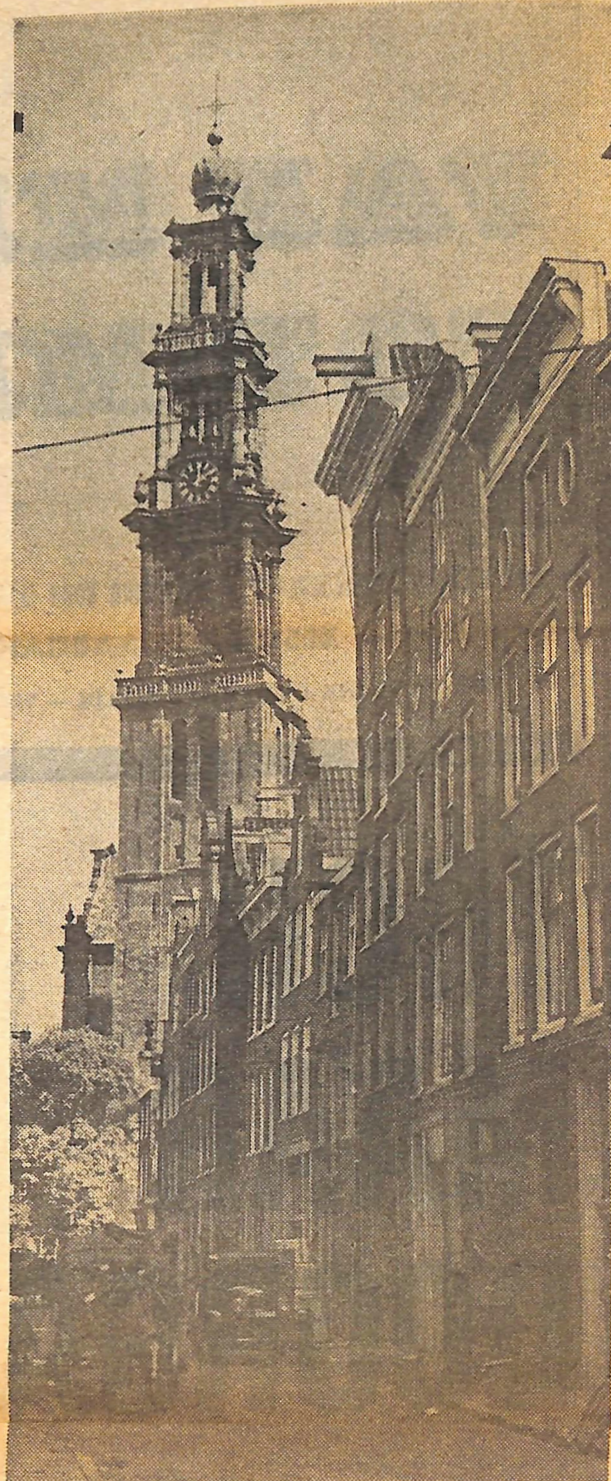
We verkeren in Amsterdam in de gelukkige omstandigheid volgens de subsidievoorwaarden ook een 'orgaan van samenwerking' te zijn. Wat houdt dat in? In de eerste plaats subsidies welke het mogelijk maken een beheerend en leidinggevende staf te formeren. Deze bestaat uit een directeur en twee maatschappelijk werk-adviseurs; bovendien is er een goed bemand administratief apparaat. Vooral hierdoor kunnen de 23 maatschappelijk werkers zich geheel wijden aan hun eigenlijke uitvoerende taak. Zij worden zo min mogelijk betrokken bij voor hun werk hinderlijke organisatorische of financiële zaken. De vertegenwoordigingen in coördinerende en verwante organen binnen de gemeente worden waargenomen door leden van het bestuur of de staf.

In de tweede plaats betekent het, dat binnen ons apparaat aandacht gegeven kan worden aan samenlevingsvragen. Het is wel min of meer een open deur intrappen als ik zeg: 'de samenleving is zich aan het veranderen,' maar het is duidelijk dat de beweging van een maatschappij, waar

Vervolg op pagina 3

1

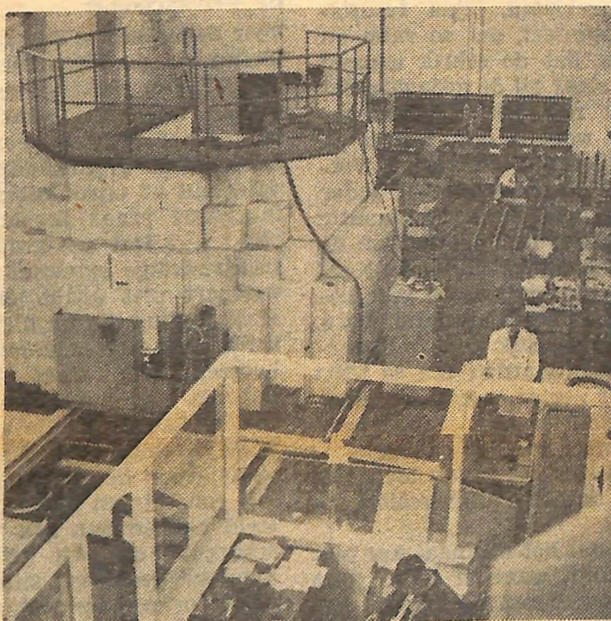
2

3

2

4

5

3. De samenleving zal zelf de instrumenten moeten voortbrengen om de mens te leren spelen.

4. Technologie.

5. Recreatie.

6. Veel meer vrije tijd.

1. Men moet van zijn rechten gebruik kunnen maken ...

2. Amsterdam een stad om in (samen) te werken, en te leven.

techniek en arbeid centraal staan (stonden?), naar een samenleving waarin de niet aan 'arbeid' te besteden tijd die mensen ter beschikking krijgen nimmer gekende problemen oproept van even grote importantie als de technologische vraagstukken!

De juist in behandeling zijnde gemeentebegroting van Amsterdam stelt, m.i. terecht, dit punt aan de orde. In de praktische politiek betekent dit aandacht voor welzijn en recreatie, het bouwen van sporthallen, zwembaden, een operagebouw, enz. enz. De nieuwe vragen welke op ons afkomen stellen ook het onderwijs voor nieuwe opgaven. Het maatschappelijk werk kan hierbij ook niet achterblijven. Het zal namelijk steeds meer gaan behoren tot de basisvoorzieningen, welke de samenleving nodig heeft om goed te kunnen draaien.

Bij het ontstaan van de vereniging is de tweezijdigheid van 'Humanitas' al naar voren gekomen. Enerzijds het opbouwen van een beroepsapparaat om zo goed mogelijk te kunnen helpen. Anderzijds een bewustwordingsproces van de niet confessioneel gebonden mens, die ook verantwoordelijkheid wilde dragen voor het welzijn van medemens die hulp — vooral de laatste tijd immatriële hulp — nodig hebben.

Op het laatste verenigingscongres is m.i. een punt gezet achter een jarenlange ontwikkeling. 'Humanitas' is van een specifieke organisatie gegroeid naar een algemene organisatie. Dit proces voltrekt zich evenzeer in de andere 'zullen.' Daardoor komt al het uitvoerend maatschappelijk werk zeer dicht bij elkaar te staan.

Nieuwe vormen

De opgave voor de eerstkomende jaren is m.i., dat het uitvoerende maatschappelijk werk van allerlei richtingen op elkaar wordt afgestemd. De eerste vormen tekenen zich al af, speciaal in een stad als Amsterdam. De groei van agglomeraties (bijeenvragen van gemeenten) satellietsteden, etc. roept als vanzelfsprekend de behoefte op, om in kleinere gemeenschappen elkaar te vinden. De buurten en wijken komen als leefgemeenschap meer naar voren. Het stedelijk georganiseerde maatschappelijk werk zal voor zijn uitvoering deze buurten en wijken moeten opzoeken. Dit kan, net zo min als in de kleine dorpen, niet opgelost worden door een groot aantal naast elkaar werkende instellingen. Men zal geleidelijk elkaar moeten vinden. De moderne kreet voor dit proces is dan 'functionele samenwerking.' Dat het bijeenbrengen van bijvoorbeeld alle bejaardenzorg in één wijk, gevolgen heeft voor de stedelijke 'samenwerkingsorganen' (Humanitas is in Amsterdam één van de vijf) is duidelijk.

Het kan zijn, dat op den duur het bestaan van verzulde verenigingen ter discussie moet komen. Het proces is op gang. Het kan 5, het kan 10 jaar duren, maar als wij de nieuwe ontwikkelingen verstaan is ontzuiling op den duur onontkoombaar.

Amsterdam is een fijne stad om in te werken. Het is ook een fijne stad om in te leven. We zullen met z'n allen ervoor moeten knokken dat zo te houden. De jongeren hebben, wat dat betreft intuïtief de tekenen des tijds verstaan. De strijd om een uurtje minder werk en een dubbeltje meer loon is voorbij. In het bezit van deze verworvenheden, met, zelfs bij toenemende welvaart, geleidelijke vermindering van de arbeidstijd, zal de tijd om te spelen toenemen.

'Spel is de hoogste vorm van ons menszijn,' heb ik eens met instemming gelezen.

Om werkelijk te kunnen leven, zullen wij vanuit ons 'maatschappelijk werk' moeten bevorderen, dat de mens ook kan spelen, creatief kan bezig zijn. Als relaties verstoord zijn, waardoor dit spelen, dit creatief bezigzijn niet mogelijk is, zal de samenleving zelf de instrumenten moeten voortbrengen of verbeteren om dit euvel te verhelpen

J. MAASDAM

RESULTATEN EN BESLUITEN

HET CONGRES 1967 IN EINDHOVEN

Wij schreven in 1963 in 'Humanitas':

... Als een gouden draad lopen de statutenwijzigingen of andere principiële besluiten en de daaraan vastgeknoopte structuurwijzigingen van de vereniging door de geschiedenis van onze congressen heen. Op nagenoeg iedere jaarvergadering en op ieder congres tijdens onze geschiedenis zijn wensen tot verandering naar voren gekomen in de vorm van: 'zo gaat het niet langer naar wens, het moet veranderen.' Uit het spanningsveld tussen de verenigingsstructuur van het nabije verleden en de structurele eisen van de nabije toekomst, telkenmale door onze vele actieve leiders en leden plaatselijk en landelijk gesignaleerd, heeft Humanitas altijd zijn grootste kracht geput en zijn dynamiek verkregen. Dat schenkt ons de nodige troost als we, naar het heden kijkend, denken: 'Wat gaat het toch eigenlijk maar voetje voor voetje vooruit.' Een blik terug op de tien jaar achter ons doet niemand meer twifelen aan een gezonde beweging in onze vereniging. Toch is de voortdurende wens, taak en apparaat efficiënt te koppelen, niet onze enige zorg.

SOCIALE BEWOGENHEID EN VAKMANSCHAP

Twee van de voornaamste grondslagen van ons werk, het vrijwilligerschap en wens en plicht vakkundig modern maatschappelijk werk te verrichten, draineren de in Humanitas verzamelde energie (en de kas!) langs twee hoofdkanalen. Aan de ene kant: de uitbreiding van vakkundig uitgevoerd beroepswerk, aan de andere kant, als het ware ter behoeding van het noodzakelijke evenwicht in

ONZE IN DE BEVOLKING WORTELENDE VERENIGING

gewijzigde, en nieuwe vrijwilligerstaken.

Het bewaren van het juiste evenwicht en het bewerkstelligen van een vruchtbare wisselwerking tussen beide activiteiten is een taak op zich zelf...

HET BIJZONDER GEDEELTE

samenwerking

Bijna iedere zin in dit citaat is op de bedoelingen en resultaten van dit congres van toepassing. Hoewel er op het openbaar en bijzonder gedeelte van het congres geen besluiten in strikte zin worden genomen, zoals bij het huishoudelijk gedeelte, komt toch een belangrijk deel van het te voeren beleid voort uit hetgeen in dit soort vergaderingen werd en wordt besproken. In Eindhoven ging het deze keer om de inhoud van de nota's 'Beperkt Uitzicht' en 'Samenwerkingsvraagstukken', u bekend uit congrespublicaties in dit blad. In 'Beperkt Uitzicht' is getracht aan te geven waar en hoe Humanitas in de komende vijf jaar bureaus voor maatschappelijk werk kan vestigen of uitbreiden indien Humanitas in alle plaatsen die in de nota zijn behandeld, alleen en zelfstandig zijn taak blijft verrichten. In de nota 'Samenwerkingsvraagstuk-

ken' is uiteengezet, hoe, waarom, wanneer, waar en op welke condities Humanitas met andere instellingen kan samenwerken bij het verder ontwikkelen van de sociale dienstverlening.

Uit de discussies op het congres is een vrij duidelijk beeld ontstaan — voorzover dat met de voorhanden gegevens mogelijk was natuurlijk — van wat de afdelingsbesturen een basis tot samenwerking vinden en wat niet en tot waar samenwerking zich zou kunnen uitstrekken. De wil tot samenwerking met anderen, zo is gelukkig gebleken, gaat ver bij onze afgevaardigden en met even grote tevredenheid kan geconstateerd worden dat men daarbij toch zó te werk wil gaan dat de identiteit van Humanitas gewaarborgd blijft.

De werkelijke geschiedenis van Humanitas in de nabije toekomst zal zich afspelen in een gebied waarvan de uitgangspunten van de beide nota's als het ware de begrenzing vormen. Het is de grote verdienste van de opstellers van de nota's en van het congres in 1967, dat we nu tenminste enig idee hebben van deze begrenzingen, als ook van de voorstelling die we zelf over onze toekomstige groei maken.

HUISHOUDELIJK GEDEELTE

Het huishoudelijk gedeelte van het congres werd, zoals gewoonlijk, gekenmerkt door een lange reeks besluiten. Niet alle even interessant. Maar zij zijn nodig voor de goede gang van zaken. Het goedkeuren van het gevoerde beleid heeft niet veel tijd in beslag genomen. De meeste besluiten — heel gezond — raken de toekomst. Het hoofdbestuur zal in de komende bestuursperiode nagaan — aldus werd afgesproken — of het wenselijk is — en zo ja op welke wijze — aan afdelingen en/of regionale organen rechtspersoonlijkheid te verlenen in de een of andere vorm. Tegelijkertijd zal door het hoofdbestuur met behulp van een organisatiedeskundige worden onderzocht, op welke wijze de structuur en de organisatorische opbouw van de vereniging kunnen worden verbeterd.

vrijwilligers

Op voorstel van de afdeling Haarlem zal het hoofdbestuur in de komende twee jaren de problematiek in studie nemen van de sociale hulpverlening door vrijwilligers. De kern voor deze opdracht ligt in het verschijnsel, dat, hoewel de grenzen tussen maatschappelijk werk en sociale hulpverlening duidelijker zijn afgebakend, de sociale hulpverlening — eertijds onze hoofd-

bezigheid — in groei toch is achtergebleven. De vraag is dan: 'dient het evenwicht te worden hersteld en zo ja, op welke wijze ontwikkelen wij de sociale hulpverlening verder met de in de loop der laatste jaren verworven kennis en inzichten.'

lidmaatschap

Een voorstel tot het instellen van een soort contribuantensysteem bij Humanitas tegen een geldelijk offer per persoon dat lager is dan de geldende minimum-contributie, werd verworpen. Hetzelfde lot onderging een voorstel de bejaarden als categorie ook de gelegenheid te geven lid te worden van Humanitas tegen een lagere contributie.

reglementering

Het bespreken en vaststellen van een nieuw huishoudelijk reglement heeft veel tijd geveerd. We zullen in dit verslag de routine laten voor wat het is en hieronder alleen de voor het verenigingsleven belangrijkste verschillen in de reglementering met vroeger opsommen.

Bij het ontwerpen van het nieuwe concept-huishoudelijk reglement is niet getracht organisatorische problemen — die iedere groeiende vereniging heeft — langs reglementeringsweg op te lossen. In de nieuwe bepalingen zijn alleen onze ervaring en kennis van de laatste jaren verwerkt. Dat bleek al voldoende voor veel verbeteringen, ook al weten we vrij zeker dat te zijner tijd meer hervormingen te verwachten zijn.

De niet gewijzigde statuten spreken nog van 'algemene leden'. Het huishoudelijk reglement kan daar niet omheen, maar er zullen nu geen 'zwevende' leden meer zijn. Men is — op basis van de nieuwe bepalingen — als lid ingeschreven bij een afdeling of bij een gewest.

Het schrappen van leden wegens contributieschuld is wat voorzichtiger dan vroeger geregeld.

De bepalingen over royement van een lid (nog nooit toegepast) zijn beter op de statuten afgestemd dan tevoren.

Er is een bepaling bijgekomen die schaalvergroting door het samengaan van afdelingen regelt.

De regeling van werkzaamheden van zogenaamde secties (landelijk, plaatselijk of regionaal) is verbeterd. Sectie wil nu zeggen: de diensttak of het werkgebied van een bepaalde werksort. De leidinggevende groep mensen in een sectie heet nu *sectieraad*. Taak en plichten van een sectieraad zijn beter omschreven. Er zijn tegen-

Vervolg op pagina 4

BESTUURSVERKIEZING

Na het congres in 1967 is de samenstelling van het hoofdbestuur als volgt: Voorzitter: mr. A. Stempels, die de afgetreden voorzitter, prof. mr. A. D. Belinfante opvolgde.

Vice-voorzitter: G. M. Swiebel, die werd herkozen.

Secretaris: T. van Groothoest, die werd herkozen.

Penningmeester: mr. H. J. Timman, die werd herkozen.

Leden: mevrouw P. J. Dijkwel-Wiegersma en L. P. G. Nelemans, die beiden werden gekozen in plaats van de afgetreden bestuursleden J. Landman en mr. W. G. Verkruijsen.

J. v. d. Berg Jeths, mr. G. Ebbeling, G. Rietveld, mr. B. H. Rümke, A. v. d. Velde, die allen werden herkozen.

Prof. mr. A. D. Belinfante werd door het congres tot erelid benoemd.

IS DAT LEDEN-WERVEN WERKELIJK ZO MOEILIK?

Als u deze vraag aan het bestuur van de afdeling Assen stelt, zal het antwoord luiden: 'Neen', maar ledenwerven is wel veel omvattend en vereist 100 pct. inspanning van allen, die hiervoor hun krachten en veel vrije tijd beschikbaar stellen.

Dus niet moeilijk. Wilt u hiervan voorbeelden?

Wel nu: In één actie (januari/februari) is het ledental van de afdeling Assen gebracht van ongeveer 300 tot boven de 500. (Hoever boven de 500 is nu nog niet te zeggen, maar met een beetje geluk zal de 600 bereikt worden).

Hoe kan zo iets zult u zich afvragen.

In Assen heeft men het als volgt aangepakt.

In het voorjaar van 1965 is een groots opgezette bazar georganiseerd. De bedoeling van deze bazar was 'Humanitas' in het centrum van de belangstelling te zetten. Deze opzet is toen volledig geslaagd. (o.a. was aan deze ba-

Bij de ledenwerving is organisatie van de bedrijvigheid hoofdzak. Wervingsgesprekken — waar men individueel zo moeilijk toe komt — volgen dan vanzelf wel.

zar een 'loterij' verbonden voor degenen die zich als lid op de bazar meldten). Dit was een eerste stap op weg naar het einddoel nl. **laat de bevolking van Assen weten, dat Humanitas bestaat.** Het is een feit, dat in vele plaatsen een groot deel van de bevolking nog nooit van Humanitas heeft gehoord.

Hierin is dus nu bewust verandering gebracht in Assen. In ruim twee jaar is steeds weer in de plaatselijke pers en niet in het minst door het praktische werk van hulpverlening er op gewezen wat Humanitas is en wat de vereniging doet. Met folders, collecten, publikaties in de pers en door het plaatsen van advertenties (aanstelling maatschappelijk werkers, aankoop eigen pand, vertegenwoordiging in diverse plaatselijke organisaties enz. enz.).

Het bestuur was van mening, dat de bevolking van Assen nu rijp was voor een ledenwerfactie op grote schaal. Als start werd uitgekozen: Januari t.m. maart. Om deze actie uit te voeren werden in de voorgaande vergadering de taken verdeeld en een organisatie-plan opgesteld.

Dank zij dit organisatie-plan en de volle medewerking van de vrijwilligers, die zich voor deze actie beschikbaar stelden, kon op 1 januari met de actie worden aangevangen. Een twintigtal personen kregen op een bijeenkomst eerst mondelinge instructies en daar-

bij een schriftelijke handleiding hoe te handelen. De actie is als volgt opgesteld:

Alle hoofden van buitenkerkelijke gezinnen in Assen (ongeveer 3000) krijgen een persoonlijke brief. In deze brief wordt een beroep op deze mensen gedaan lid te worden van de afdeling en of van de sekte gezinsverzorging, terwijl tevens wordt verzocht de strook onder aan de brief in te vullen. Hierbij is uitdrukkelijk gesteld, dat binnen enkele dagen antwoord wordt gehaald. De 'ledenwerfers' zijn als volgt geïnstrueerd:

De aan hen verstrekte brieven (per wijk en straat) moeten worden rondgebracht en binnen enkele dagen (max. een week) worden teruggehaald voor antwoord. Per 'werver' worden niet meer dan ongeveer 70 brieven verstrekt. Deze brieven zijn vooraf

reeds gesorteerd en van adressen voorzien door 'andere' vrijwilligers.

En nu het resultaat.

Eind januari werd een bijeenkomst gehouden met de 'werfers'. Allen waren vol lof over de actie, die enorm aanslaat. De verwachting is, dat ongeveer 15 pct. van de uitgezette brieven terug komt met een positieve verklaring om lid te worden. Dit percentage is ontleend aan de resultaten over de maand januari. Uitgezet en teruggehaald ongeveer 600 brieven. Aanmeldingen als lid ongeveer 100 (inclusief gezinsleden) en ongeveer 60 leden voor de gezinsverzorging. Hierop doorgaande zal, nadat alle 3000 gezinnen zijn bezocht een ledenwinst zijn te realiseren van ongeveer 450 leden. Deze actie is verdeeld over twee periodes:

Periode januari/februari.

Periode september/oktober.

Dit is gedaan om een spreiding te krijgen over het aantal werfers.

Zo ziet u dus, dat bij een juiste aanpak en voldoende effectieve en gerichte propaganda op dit gebied nog wel iets valt te bereiken.

K.

Cursus nieuwe ontwikkelingen op het vakgebied van de maatschappelijk werker

De Stichting Televisie Academie (TELEAC) begint tegen het eind van 1968 met een nieuwe serie televisie-uitzendingen. Er worden twintig lessen gegeven door mej. dr. W. F. van Stegeren en Prof. dr. J. A. Stalpers. Data en tijden worden in de programmabladen bekend gemaakt. De redactie is in handen van medewerkers van de Nat. Raad voor Maatschappelijk Welzijn, het Ministerie van CRM en de Sociale Academies. Uitvoeriger informatie kan u worden toegezonden door de afd. Voorlichting van de Nat. Raad voor Maatsch. Welzijn, Stadhouderslaan 146, Den Haag.

Vervolg van pagina 3

woordig twee mogelijkheden in de taakstelling voor sectieraden. Een sectieraad kan namelijk optreden als adviescommissie en als bestuurscommissie. In het laatste geval worden bestuurstaken aan een sectieraad gedelegeerd, terwijl daarbij de rapporteringsplicht en de taakstelling wat strenger zijn omschreven dan bij een adviesorgaan.

Er is nu ook een artikel ingevoegd dat het deelnemen van een afdeling aan samenwerkingsprojecten, bindt aan de goedkeuring van het hoofdbestuur na inschakeling voor advies van het gewest. Die goedkeuring geldt ook voor de gewesten zelf.

Grote afdelingen zullen verplicht zijn hun administratie door een accountant te laten controleren.

Een afdeling kan, als dat tenminste dringend nodig blijkt te zijn, zelf een huishoudelijk reglement vaststellen. Is dit niet het geval, dan geldt een op het congres vastgesteld (aanvullend) huishoudelijk reglement voor afdelingen. Hetzelfde geldt voor de gewesten. De verhouding van de gewesten met de 'gewone' afdelingen enerzijds en met de afdelingen in de drie grote steden (die zelf gelijk het gewest ook als samenwerkingsorgaan fungeren) anderzijds, is zo nauwkeurig mogelijk en genuanceerder dan tevoren geregeld. Dat wil zeggen dat in de betref-

fende artikelen onze kennis en ervaring tot op heden is verwerkt. Uiteraard ongeacht hetgeen het komende organisatie-onderzoek ons nog zal leren. Dat komt over twee jaar wel weer aan de orde.

De duidelijker geworden afgrenzing tussen maatschappelijk werk en sociale hulpverlening is voorzover nodig in de reglementen tot uiting gebracht.

Gewestelijke besturen zullen in de toekomst congresvoorstellen kunnen indienen gelijk dat nu alleen door afdelingen kan worden gedaan.

De mogelijkheden van kandidaatstelling bij vacatures in plaatselijke, gewestelijke of landelijke besturen is verbreed. Naast leden kunnen nu ook de betreffende besturen kandidaten naar voren brengen.

De huishoudelijke reglementen voor afdelingen en gewesten regelen, behoudens de toepasbaarheid van het algemene huishoudelijk reglement, de vestigingsplaats; de ledenvergadering respectievelijk gewestelijke raad; de samenstelling, bevoegdheden en werkwijze van het bestuur; de geldmiddelen; de plaatselijke of regionale secties en de procedure bij opheffing.

Het congres heeft tot slot met gunstig resultaat een beroep kunnen doen op de verenigingsraad om een deel van de tijdrovende behandeling van de reglementen over te nemen. 'Goed dat er een verenigingsraad is'.

H. VAN SCHAAIK.

AFDELING DEN HAAG

EEN GROTE VERBETERING

Het is bijzonder gezellig, maar ook nuttig, om als landelijk staf lid de opening van een nieuw afdelingsbureau bij te wonen.

Het gezellige is wel duidelijk: men staat met een glaasje in de hand met wat oude kennissen te praten. Het nut ligt in de confrontatie met de ontwikkeling van het afdelingswerk.

Neem nu het betrekken van een nieuw pand van de afdeling Den Haag, dat op 5 januari j.l. feestelijk gevierd werd. Ik herinner mij nog goed de eerste twee keurige bureaunkamers, toen de afdeling nog slechts over 3 beroepsmedewerkers beschikte. Toen de verhuizing naar een sousterrain op het Oranjeplein, waar pas later de eerste verdieping voor het werk vrij kwam. Aanvankelijk een uitstekende ruimtelijke vooruitgang — dank zij de daadwerkelijke opknapp-hulp van vrijwilligers — maar in later jaren een bron van narigheid door de slechte staat waarin dit oude huis geleidelijk kwam te verkeren en — minstens even erg — het ruimtegebrek voor veel meer medewerkers. En nu dit nieuwe drie verdiepingen tellende pand (10 kamers) in de Van Speyk-

straat, dat bijzonder smaakvol is ingericht. (Ook al met veel vrijwillige hulp). Maar nu telt de afdeling dan ook niet minder dan 70 medewerkers. Die zijn wel niet allemaal in dit huis werkzaam, maar in ieder geval wel de directie, praktijkleider, 10 maatschappelijke werkers en administratief personeel.

Verder beschikt de afdeling over 9 gezinsverzorgsters en 45 bejaardenhulpsters (grotendeels part-time). En het werk breidt zich nog steeds uit, zodat er behoefte is aan aanvulling van dit corps. Kijk, bij zo'n gelegenheid als een opening sta je daar eens bij stil en dat is nuttig.

Veel medewerking ondervond de afdeling van de gemeente Den Haag, die het huis te huur aanbood en van het Koningin Julianafonds, dat subsidieerde. Een lening moest de rest van de hoge onkosten dekken. Wij feliciteren van deze plaats de afdeling Den Haag en in het bijzonder de directrice, mejuffrouw Krook, van harte met het goede resultaat en wensen hen het allerbeste bij de verdere ontwikkeling van het werk.

P. E. HUTTE

Het bestuur van het

Coornherthuis:

te Den Haag

aangesloten bij de Humanistische Stichting Huisvesting Bejaarden (H.S.H.B.) vraagt voor haar te openen Bejaarden-tehuis (330 bejaarden) begin 1969

EEN DIRECTEUR

Indiensttreding uiterlijk 1 oktober 1968. Ervaring op soortgelijk terrein strekt tot aanbeveling.

Geboden wordt een verantwoordelijke en veelzijdige werkring, welke o.m. inhoudt het leiding geven aan ± 70 personeelsleden en het uitoefenen van de dagelijkse leiding in het huis.

Salaris op basis van de richtlijnen N.F.B. Brieven te richten aan: postbus 637 - Den Haag.